

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.

БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на кв. см.

Раздвижване.

Архиерейскиятъ съборъ продължава своитъ заседания въ София. Дневниятъ редъ, който обема важни въпроси въ живота на църквата, биде опозестенъ. Прави впечатление, че по редъ въпроси, напр., за Адвокатската защита въ духовнитъ сѣдилища, Епархийскитъ лавници и др., се взематъ решения, които дишатъ смѣлостъ и разбиране на нозото време. Очаква се, че решенията на този съборъ, макаръ вземани при закрити врата ще внесатъ известно облекчение и редъ въ замръзлия църковенъ животъ. Въ нѣкои духовни и свѣтски вестници, обаче, се пледира разгорещено идеята да се свика Църковно Народно съборъ. Смѣта се, че въпреки усилията на архиерейтъ, не е възможно да се раздвижи и добие по интензивенъ животъ въ нашата празослазна църква безъ участието на мирянитъ въ управлението на църквата. Това участие ще стане и за въ бъдеще ще се опредѣли чрезъ и отъ Народния Съборъ. Другое казватъ, когато единъ човѣкъ работи по заповѣдъ, когато изпълнява наредби и решения, въ които самъ не е вложилъ нищо свое не е влѣзълъ въ духа на

заповѣдта, не е поелъ ангажиментъ. Тогава той работи по неволя, лениво, бездушно. И обратно, ангажиранъ съ своето лично участие при решаване да се предприеме известно дѣло, той работи съ увлечение и страсть за осъществяване на дѣлото, защото го чувствува като лично негово. Архиерейтъ, обаче намиратъ, че не е време да се свиква Народенъ Съборъ и продължаватъ работата си.

Така или иначе, Арх. съборъ е много навремененъ. Той е една крачка напредъ. Той говори за съживяване въ нашата църква. Той отстранява единъ старъ предразсѣдъкъ, че властитѣ сж въ нашата страна най-тежкитъ, непоклонни бюрократи и четъ сж, съвѣстно, хората, които забавятъ и отстраняватъ църковния корабъ отъ пжтя на нозото време. Съборътъ на архиерейтъ се показва като едно живо и подживно тѣло. Добритъ църковници, родолюбцитъ, немогатъ да не се радватъ и да не се надяватъ, че Съборътъ дава сигналъ на Празославна България за по-интензивенъ животъ. *Неки се радваме на доброто, за да имаме по-добро!*

Какъ да четемъ Евангелието.

Ако вие преждете въ словото ми, наистина сте Мои ученици. (Иоан. 8. 31.)

Ние имаме като настолна книга Евангелието, прочитаме всѣки день текстове отъ него, но още не значи, че всичко сме разбрали и усвоили и че евангелскитъ истини сж обладали нашата душа и можемъ отчасти поне да ги приложимъ въ живота.

„Изследвайте Писанията!“ Ако вие преждете въ словото ми, наистина сте Мои ученици“. Тия думи означаватъ, че Евангелието не трѣбва само да се прочита, но и да се изучава. Въ него ние трѣбва да се вдѣлбочаваме, да пребъждаме!

Св. Иоанъ Златоустъ е казалъ: „Отъ незнанието на св. Писание произхождатъ всички ереси и секти, които прождатъ християнството“. А у насъ виждаме друго явление.

Новитъ еретици и сектанти държатъ предъ себе си Евангелието и въ името на Христа проповѣдватъ своитъ богоборчески сектантски учения. Така тѣ заблуждаватъ народа.

Така ли трѣбва да постъпваме и ние всички, които се наричаме християни?

Днесъ душата на народа жадува за Евангелскитъ истини. Евангелието може да бжде ка-

то мѣрило за културността на единъ народъ.

Какво ни дава четенето на Евангелието? То ни довежда до Христа, до живота въра; то ни възражда и ни вдъхва радостъ, сила и свобода. Чрезъ него ние не можемъ да създадемъ нищо добро, нищо прекрасно и богоугодно.

Какъ да четемъ Евангелието?

Между нашитъ християнски сръди Евангелието се чете поотдѣлно и поединично. За взаимното и съвмѣстно четене ще говоримъ по-нататъкъ.

При единичното четене на Евангелието, добре е да се спазватъ следнитъ правила:

1. При четене на Евангелието трѣбва да се постоянства, а не само да се прочитатъ нѣколко стиха и то при настроение. Настроението трѣбва да последва отъ четенето, а не да четемъ само тогава, когато имаме настроение. Трѣбва да се чете всѣки день. Храна и въздухъ поемаме, за да сме здрави тѣлесно, а Евангелието трѣбва да прочитаме всѣки день, за да сме добри и здрави душевно.

2. Да четемъ Евангелието сутринъ. Въ тихия утриненъ часъ да вкусимъ отъ извора на бо-

жественото вѣчнослово. Преди да се докосне душата ни до суетитъ на живота, нека се озаримъ отъ чиститъ лжчи на свѣтлината. Само съ утринното съзнание можемъ да се издигнемъ до божественитъ висини. Оскаръ Уайлдъ се научилъ да чете Евангелието въ затвора, при изгревъ на слънцето.

3. Да четемъ лично, т. е. да прилагаме евангелскитъ истини къмъ своя личенъ животъ. Това значи, да се поставяме въ положението на всѣко лице, което се описва въ прочетения текстъ отъ Евангелието. Ето митарътъ предъ насъ: виждаме го какъ се бие по гърдитъ и възкличава: „Боже, бжди милостивъ къмъ мене грѣшния“. И ти, като четешъ този текстъ отъ Евангелието, трѣбва да се запитаешъ въ себе си: да не съмъ този митаръ — азъ? До него е гордиятъ фарисей, който ни възмущава съ своето самохвалство и съ лицемерието си. Не приличамъ ли и азъ на него? Нека да драматизираме и оживотворимъ всѣки текстъ отъ Евангелието, та да влеземъ въ ролята на всѣки единъ неговъ герой; да преживѣемъ сладкитъ и горчивитъ страни на живота, както ги е преживѣлъ нашия Спасителъ. Нека нашата душа да се подслони при нозегъ на Христа, като блудницата, която ги обливаше съ сълзи и съ благоуханно миро. Ето Юда, предавателъ! Не съмъ ли по нѣкога и азъ въ ролята на сжщия този Юда? Ето и Петъръ, който въ една и сжщанощ наизкушението, като се грѣеше на чуждия огънь въ двора, отрече се три пжти отъ своя Учителъ. Нима не изпадамъ и азъ въ ролята на слабостния Петъръ и при най малка несполука въ живота, се отричамъ отъ Христа и не вървамъ въ силата на Неговото слово!

Въ Африка единъ негръ попиталъ мисионера: защо въ Новия Завѣтъ нищо не се пише за насъ-негритъ? Мисионерътъ му отговорилъ: Ако се ситашъ за грѣшенъ, и за тебе се пише въ Новия Завѣтъ. Тамъ е казано: „Азъ дойдохъ да призова, не пра-

веднитъ, а грѣшнитъ къмъ покаяние“. Евангелието е написано за всички, то е написано и за тебе.

(Следва края).

За ученическитъ трапезарии.

„Една шепа добри дѣла струва цѣла кола ученостъ.“

Ж. Хербертъ.

Г-жа Ляпчева и г-ца Фройдъ, които неотдавна посетиха града Шуменъ, станаха причина да се подеме отъ самитъ шуменци толкова благородната инициатива — да се отворятъ при всички училища трапезарии, дега да се хранятъ къмъ 10 часа (въ междучасията) и на обѣдъ децата на беднитъ родители. Знае се, че много бедни деца дохождатъ въ училище безъ да сж закусили. Такива деца къмъ 10-11 часа предъ обѣдъ, къмъ времето на 3 и 4 урокъ прималыватъ отъ гладъ и ставатъ негодни за работа въ училище. Отишли си на обѣдъ въ къщи, често намиратъ само сухъ хлѣбецъ и рѣдко по-хубава храна, не си доядатъ, слабѣятъ, боледуватъ и, разбира се, слабо работятъ въ класъ. По инициативата на Окржжния управителъ свика се събрание отъ нѣкои граждани, което потърси срѣдства да се хранятъ особено децата отъ първоначалнитъ училища.

Г-жа Ляпчева и г-ца Фройдъ предложиха да внасятъ сумитъ за месо и хлѣбъ. Нима шуменци не ще събератъ по между си срѣдства за другитъ продукти? Ието, основа се комитетъ въ съставъ: Окр. упр. В. Рашковъ, председател, Д-ръ Н. Блъсковъ, секретаръ, г-нъ Ил. Силвестриевъ, председател на постоянната комисия, касиеръ, г-нъ М. Насковъ, гл. учителъ, домакинъ. И се извърши следната работа:

Откри се трапезария при I и II прогимназии (такава тамъ имаше, но се даваше само закуска. Сега два пжти седмично се дава обѣдъ съ тенденция тѣзи дни да се увеличатъ).

Откри се трапезария при първонач. уч. „Ил. Р. Блъсковъ“ дега се хранятъ 97 деца отъ

училищата „Ил. Р. Блъсковъ“, „Св. Кирилъ и Методи“ и Образцовата прогимназия при Института за учители. Дава имъ се обѣдъ всѣки учебенъ день.

Откри се трапезария при училището „св. Царъ Борисъ“ Дава се всѣки учебенъ день обѣдъ на 60 деца отъ училищата „св. Царъ Борисъ“ и „Нанчово“.

Предстои да се открие такава трапезария за беднитъ деца отъ ущата „Д. Войниковъ“, „Ж. Поповъ“ и „П. Димовъ“. Закуска се дава на беднитъ ученици отъ Мажката гимназия. Следъ празниците ще се открие трапезария въ Девическата гимназия. Ще се дава обѣдъ.

И така, за всичкитъ тия трапезарии месото и хлѣба ще се даватъ отъ г-жа Ляпчева и г-ца Фройдъ. Сумитъ за другитъ продукти ще се събиратъ отъ сръдствата на Училищното настоятелство, Постоянната комисия, Общината и гражданството. Г-жа Ляпчева и г-ца Фройдъ вече сж изпратили до Комитета първата вноска отъ 9 хиляди лева. Комисии отъ членове на Женското дружество сж събрали отъ гражданитъ 13,040 лева, стариятъ учителъ Н. Стойновъ е внесълъ — 200 лв., Нач. на Трудов. Бюро г. Тодоровъ — 200 лв., Миню Бановъ — 250 лева, В. Петровъ, учителъ, 100 лв., Дим. Кънчевъ ще внася до края на учебн. година всѣки месецъ по 100 лева, Г-жа Х. — 100 лева, Г-нъ Мошевъ дава 100 клг. фасулъ, Г-жа Олга Дончева — 1½ крина фасулъ. Нач. на Трудов. бюро отпущна месечно по 30 кисели зелки за трапезариитъ. Сжщо и Началника на Гарнизона. Г-нъ Георги Кюлевчелиевъ, продавачъ на общ. материали е взелъ мѣрка да направи обувка на 5 бедни деца.

Комитетътъ изчислява, че за всѣко дете, щомъ се даде ларомъ хлѣба и месото, да се изхрани 6 месеци, ще трѣбватъ отъ 150 до 200 лева. Нима не може всѣко колко годе заможно семейство да отдѣли 150 лева — храната на единъ беденъ ученикъ? Добре е всѣко семейство да съобщи колко ученици би желало да храни или да гарантира поне прехра-

Споменитъ на Татяна и Илия Толстой за тѣхния велѣкъ баща.

Голѣмо сърце - голѣмъ умъ Бащинска нежностъ у Толстой. Идовенъ и душавенъ преломъ у бащата. Величието на нравствената чистота.

Една отъ дѣщеритъ на Толстой ни описва два случая, които съпоставени единъ съ други, рисуватъ много ясно промѣната въ мировоззрението у Толстой, неговия душевенъ и идеенъ преломъ или, както самъ Толстой обичалъ да характеризира тази еволюция въ моралнитъ си схващания съ термина „Духовно прераждане“.

„Азъ бѣхъ осемъ годишно дете, разказва Татяна. Бѣше есенна вечеръ. Татко не бѣ у дома. Той бѣ на ловъ съ своитъ ловжийски кучета. По едно време чувамъ тропотъ отъ конски копита. Значи татко се връща. Азъ тичамъ насреща му да го посрещна, хврълямъ се на коленетъ му и го тегля съ ржце въ горния етажъ,

където се намира трапезарията. Той седна на трепезата и понеже бѣше много уморенъ и гладенъ, яде бързо и съ видимъ апетитъ въ своята валчеста, черно гравирана чиния, която той винаги употребяваше. Презъ всичкото време азъ радостно и лудешки тичахъ около масата. Мама ми бѣ купила обувка съ подметки и токове и азъ се забавлявахъ като тичахъ и се плъзгахъ съ тѣхъ по гладкия паркетъ.

Внезапно моитъ крака се плъзнаха напредъ, азъ не успѣхъ да запазя равновѣсие и съ голѣма сила паднахъ на гърба си. Чухъ само едно тжпо падане, следъ което загубихъ съзнание.

Нѣколко часа по късно у

мене се върна съзнанието. Какво точно се е случило съ мене, азъ не можахъ да зная. Чувствахъ само голѣми болки. Години по късно научихъ, че освенъ сътресение на мозъка съмъ имала и счупване на ключалката на рамото.

День и нощъ баща ми и майка ми бѣха надъ мене като си смѣняваха взаимно дежурство.

Когато се посъвзехъ, татко ме заведе при най-добритъ хирурзи въ Москва.

И до като траеше изследването на лѣкаритъ, стана нѣщо за което въ онази възраст азъ не можехъ да си дамъ отчетъ.

Интересътъ, който баща ми прояви около работата на хирурзитъ, бѣ огроменъ. Но което е найважното, той се интересуваше не само за това, щото операцията да излезе сполучлива, ами запитваше постоянно лѣкаритъ, да ли нѣма да ми остане нѣкой лошъ белегъ или подутостъ на рамото, нѣщо което би ме загрозило единъ

